

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννηακόσα τέσσαρα καὶ χίλια
ποῦ θὰ βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σάματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου δευτέρα
κ' ἄλλη κρίσις τῶν πρὶν δεινότερα.

Ἐξῆντα κ' ὀκτακόσα,
σύμβασις φθισιῶσα.

Ἐξαλλος ὑμνολογῶ
τὸν Σιμόπουλον κ' ἐγώ.

Ἄνδρα μοι μέγα ἔννεπε, λαχειοφόρος Μοῦσα,
τοὺς ἄλλους παριδοῦσα,
Σιμόπουλον Ἀνάργυρον τὸν περισσευματίαν,
ποῦ τῶν Ρωμηῶν ἐτάραξε τὴν βλακοπολιτείαν
μὲ σύμβασιν παράνομον, χυδαίαν τε κ' αὐθάδη,
καθὼς τὴν ἀπεκάλεσε κ' ὁ γέρος τῆς Κορδόνας,
κ' ἠλάλαξε κ' ἐφρούαξε τῆς φτώχειας τὸ ρημάδι,
ποῦ νέους Στόλους νανπηγεῖ γιὰ σκλάβους Μακεδόνας.

Ἄνδρα μοι μέγα ἔννεπε, φωστήρα ὅτις φωστήρας,
συνάναρχον ἰσάξιον τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας,
τοῦ κράτους σέμνωμα κλεινόν,
οἰκονομίας στόλον,
διώκτην ἄλλοτε δεινόν
τῆς γενεᾶς τῶν σκύλων,
πολύπλαγκτον, πολύμητιν, μάλα πολλὰ μαθόντα,
καὶ τῶν παιδῶν του κατ' αὐτὰς τὸν τάραχον παθόντα.

Σύμβασιν τὴν παράνομον πολλοὶ τὴν ἐκοπάνισαν
καὶ τὴν ἀπετυμπάνισαν,
ἐκουρελάσθ' ἢ σύμβασις, ὅπου κατεστηρήγησε
τὸν τοῦ λαχείου νόμον,
ἐθύμωσε κ' ὁ Φασουλῆς καὶ διεκοροκόρησε
πᾶσα γαστήρ ἀγνώμων.

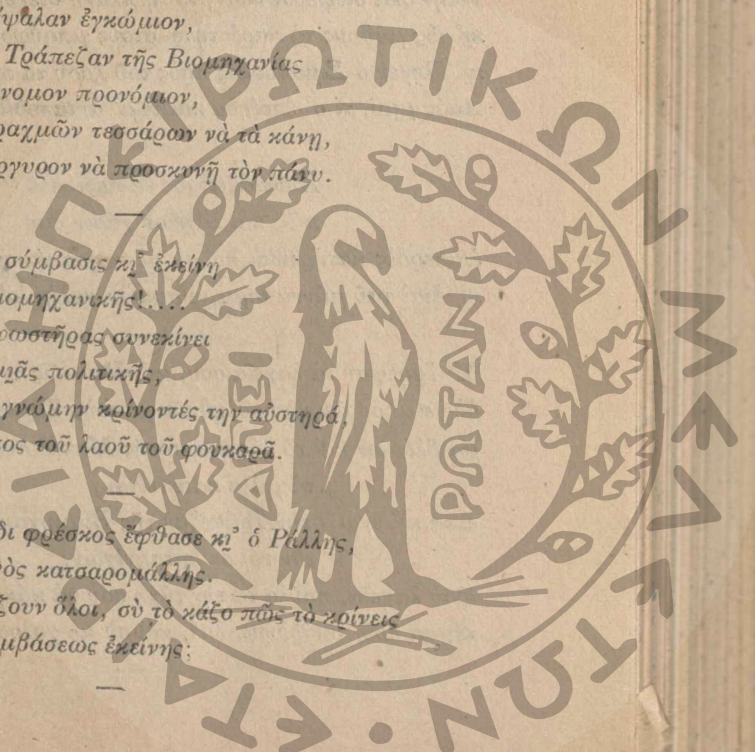
Ὁ σύμβασις παράνομος, ὃ σύμβασις συμβᾶσα
σὲ χρόνους πατριωτισμοῦ μεγάλους κ' ἰδεώδεις...
ὃ σύμβασις, ποῦ δι' αὐτὴν ἡ Ρωμηοσύνη πᾶσα
ἐξίστατο κ' ἀνίστατο φορικτὴ καὶ θηριώδης,
κ' ἐβόα ὅτ' ὁ Σιμόπουλον : Σιμόπουλ' ἐφ' ὃ πάρει;
ἀκύρωσέ τὴν πρὶν μὲ σὲ κ' ὁ Κόντες νὰ τουμπάρῃ.

Ἐκείνης τῆς συμβάσεως πολλοὶ μετὰ μανίας
τῆς ἔψαλαν ἐγκώμιον,
πῶς χορηγεῖ ὅτ' ἡ Τράπεζαν τῆς Βιομηχανίας
παράνομον προνόμιον,
γραμμῆματα τριῶν δραχμῶν τεσσάρων νὰ τὰ κἀνῃ,
καὶ πάντα τὸν Ἀνάργυρον νὰ προσκυνῇ τὸν πᾶν.

Ποία σύμβασις κ' ἐκείνη
τῆς Βιομηχανικῆς...
τοὺς φωστήρας ἀνεκρίνει
καθεμὴς πολιτικῆς,
κ' ἔλεγον οἱ πάντες γνώμην κοινόντες τὴν αὐστηρά,
ζωηρῶς ἐπικροτοῦντος τοῦ λαοῦ τοῦ φονεῖσθαι.

Ἀπὸ μακρυνὸ ταξεῖδι φρέσκος ἐφθάσε κ' ὁ Ράλλης,
ὁ ξανθὸς κατασκορμῆλης.

Πές μας, τοῦ φωνάζουν ὅλοι, σὸν τὸ κάθ' ὅπως τὰ κρίνεις
τῆς συμβάσεως ἐκείνης.

Λέν' μπορῶ νὰ σᾶς μιλῶσω καθὼς θέλω, βρὲ παιδιὰ,
εἶμαι σύμβουλος σπουδαῖος τῆς Βιομηχανικῆς,
μὰ κι' ἐγὼ τὴν βροσκω φάλλσο τοῦ κυρίου Καρυδιᾶ,
δοῦν πρόξενον ζημίας θὰ γενῇ σημαντικῆς.

Ἔχετε μεγάλο δίκιο, πλὴν σᾶς λέγω, συμπολίται,
πὼς ἡ Τράπεζα μ' ἐκείνην παντελῶς δὲν ὠφελεῖται,
τοῦναντίον καθὼς ξέρω ζημιώνεται πολὺ...
τέτοια λείει καὶ τοῦ λένε: γελά σου, κατσαρό μαλλί.

Οὐ μὴν κι' ὁ Κωνσταντῖνιου, ὁ βαπτισθεὶς καὶ Πήτ,
κι' αὐτὸς αὐτὴν τὴν σύμβασιν τὴν βροῆκε καταμπίν,
κι' ὁ Καραπάνος, στηλωθεὶς στὰ δρόμ μακρὰ του σκέλη,
τὴν ἐστηλίτευσεν σκληρὰ, τὴν ἔκανε κουρέλι.

Ὁμάδος Τραπεζικῆς
μέγας ἠκούσθη θοῆνος,
κι' ὁ Στάης ἐκ τῆς φυλακῆς
ἀνέκραξε κι' ἐκεῖνος:

Χάρμα τοῦ κόμματος γλυκὺ,
βασιλικὴ καὶ δρόσμε,
μ' ἐνέκλεισαν ἐν φυλακῇ
κι' οὐδεὶς δὲν ἤλθε πρὸς με.

Αὐὸ κι' ἐγὼ τὴν σύμβασιν αὐτὴν ἀποκηρύττω
κι' ἱλυγιῶ καὶ φρίττω.

Μία τοιαύτη σύμβασις κατασυντρίβει κόμμα
καὶ ρίχνει τὴν Κυβέρνησι καὶ τὴν ἀφίνει πτώμα.

Τοιαῦτα τούτου λέγοντος, κι' ἐν πυρπολοῦσιν λάβα
κηρύττοντος τὴν σύμβασιν χωρὶς κανένα κύρος,
εἶπαν καμπόσοι Κάλχαντες πὼς λάκκον ἔχ' ἡ φάβα,
πὼς τὸν Κορφαῖτὴ δηλαδὴ τὸν ἄφησε κι' ὁ Σπύρος.

Πλὴν ὅλα διεφύσθησαν, κι' ἡ πλάνη διελύθη,
κι' ὡς μύθους τὰ παρέστησε ὅσους μπούφους ὁ Μπουφίδης,
κι' ἔλεγεν ὁ Σιμόπουλος πρὸς τοῦ λαοῦ τὰ πλήθη:
Λαὸς μου, τί σ' ἐποίησα καὶ τί μ' ἀνταποδίδεις;

Κυντιάζεις ὡς ἐκ περισσοῦ
πὼς καὶ λαχεῖον χάριν σοῦ
ἐπικερδὲς κατήρτισα, καὶ σὺ μὲ παρασκώτεις,
κι' ἀντὶ ταῦ μάνα σήμερον πικρὰν χολὴν μ' ἐπότισες.

Μ' ἔρρεψαν τὰ λαχεῖα σου, κι' εἶδα πὼς κι' ἕνα χρόνον
δὲν εἴμποροῦν νὰ πουληθοῦν μὲ τοὺς Ταμίαις μόνον,
μὰ βλέπων καὶ τὸ ζήτημα τὸ τῆς Μακεδονίας
τὰ μάλα κατεπεῖγον,
εἶπα κι' ἐγὼ στὴν Τράπεζαν τῆς Βιομηχανίας
τὸν νόμον καταπνίγων:
ἰδοὺ λαχεῖα, πούλα τα τὴν τύχη σου νὰ κάνης...
τέτοια σοῦ σκάρωσα, λαέ, καὶ σὺ μὲ χολοσκάνεις.

Ἐγὼ γὰρ Στόλους φρόντισα πρῶτος ἐκ τῶν ἐν τέλει
κι' ἔβαλα τῆς φωναῖς...
ἐγὼ κι' εἰς κάθε κουλουριτζῆ, ποῦ γὰρ τὸν Στόλο στέλλει
καὶ τρεῖς Ἀργεντιναῖς,
μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν
καὶ μὲ Πινδάρου λυρισμὸν
πᾶνω καὶ γράφω γράμματα
μεγάλα περὶ Στόλον,
κι' ἀφίνω τᾶλλα πράγματα
νὰ πᾶν κατὰ διαβόλου.

Ἐγὼ γὰρ Στόλους ἔβαλα μαράζι στὴν καρδιά,
καὶ σὺ μοῦ βγάζεις τὴν ψυχὴ μὲ τῆς ἀναποδαῖς,
κι' ἡ τελευταία σύμβασις μετὰ τοῦ Καρυδιᾶ
φωναῖεις μυριόστομος πὼς θέλει καρυδιαῖς.

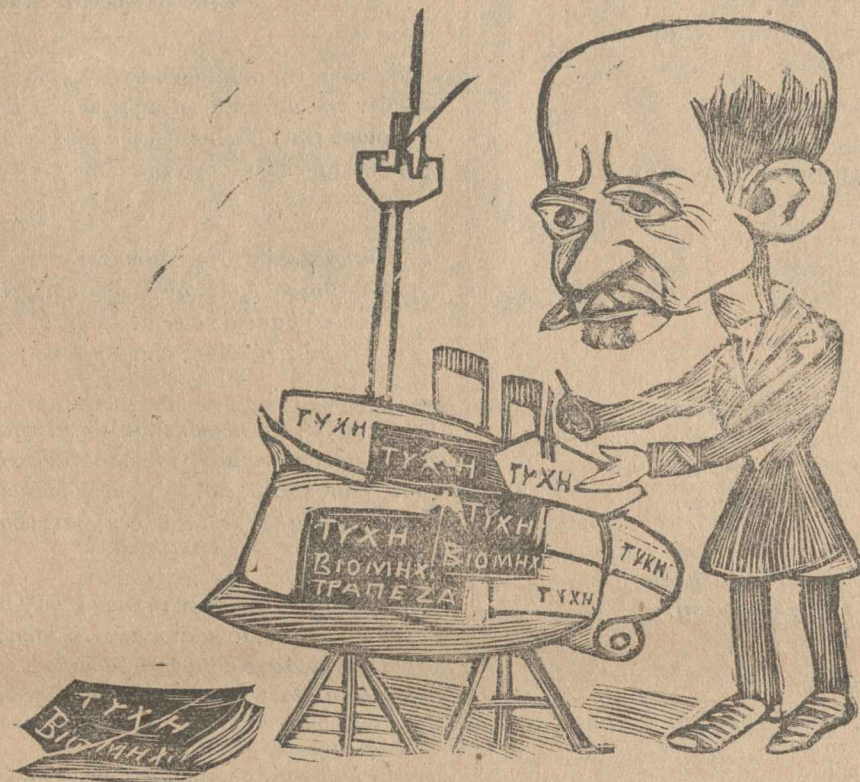
Τί νὰ σοῦ κάνω, βρὲ λαέ, ποῦ δὲν καταλαβαίνεις
καὶ πάντα χάσκων μένεις.
Ἀκόμη δὲν κατάλαβες;... τὸνα λαχεῖο πᾶνουν
καὶ γὰρ τὴν εὐκολία σου τέσσερα σοῦ τὸ κάνουν,
καὶ σοῦ πουλοῦν τὸ τριδραχμο γὰρ τέσσερης μονάχα,
μὰ σὺ δὲν νοιώθεις χάχα,
καὶ γῆν καὶ θάλασσαν κινεῖς
κι' ὀρθόγονται ταῦτά σου,
καὶ μοῦ φωνάζεις ἀπηνής:
ἄκυρα τὰ χαρτιά σου.

Ὡ στραβὲ λαέ μου, βλέπε...
καὶ μὲ τὸν Βιτζέντζο Πέπε
γὰρ κοράλῃ θὰ φροντίσω
καὶ μ' αὐτὰ θὰ σὲ πλουτίσω.

Πάρτε τύχαις μὲ δραχμὴ
καὶ μὴν πάρετε ψωμί.
Πρὸς τὸ κέρδος, κόσμε, ρέπε,
ἄλλος, βρὲ παιδιὰ, στὴ φτήνηρα,
κι' ὁ Βικέντιος ὁ Πέπε
φέρει κοραλῶν κοφφίνια.
Τὰδα μὲ τὸν Κορφινᾶ
καὶ τὰ βροῆν' ἀληθινά.

Ἀντὶ νὰ στεφανώσετε κι' ἐμὲ τὸν Τρακατρούκα
γὰρ μία ψωροσύμβασι μ' ἐβάλατε στὴ μποῦκα.
Δοιπὸν κι' ἐγὼ σᾶς παραιτῶ σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα
καὶ γὰρ λαχεῖα τοῦ λοιποῦ δὲν δίνω μὲ πεντάρα.

Ἀνάθεμά την τὴν Ἀρχὴν κι' ἐκεῖνον ποῦ τὴν θέλει,
νωχθημερὰν τοξεύονται μ' ἐχθρῶν καὶ φίλων βέλη.
Ὅρσε καὶ σὲ μονόδραχμα καὶ τριδραχμα συνάμα,
πηγαίνω σ' ὅτ' σπητάκι μου
καὶ στρίβω τὸ μουστάκι μου,
καὶ σὲ κανένα κουλουριτζῆ δὲν ξανατέλλω γράμμα.

Ἐἶπεν αὐτά, καὶ πρὸς αὐτὸν πολλοὶ προσῆλθαν τότε
πρὸς πᾶσαν ἐπιχείρησιν ὁργῶντες ἰδιῶται,
πρὸς δὲ κι' Ἑβραῖοι πωληταὶ παντοίων μαστραπάδων,
καὶ κόσμος ἐκ τραπεζιτῶν, Φραγκούληδων, Παπάδων,
μὰ κι' ἄλλοι μὲ τὴν μέθοδον ζητοῦντες τοῦ παπᾶ
νὰ πάρουν τὰ γραμμάτια τοῦ Στόλου τὰ λοιπά.
Δὸς μας λαχεῖα, τοῦλεγαν, νὰ τὰ πουλοῦμε πάντα
πρὸς μόνον εἰκοσι λεπτὰ καὶ ἡμίποτε τριάντα.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀντάρας, τῆς βοῆς τῶν ὑλακῶν
τῶν ἐξύπνων καὶ βλακῶν,
ἔσκουζε κι' ὁ Φασουλῆς,
τραπεζίτης κουρελῆς:

Μάρομπα, δῶσε μου κι' ἐμένα νὰ τὰ δίνω μὲ δεκάρα
καὶ νὰ γίνῃ τὸ Λαχεῖο γὰρ τῶν σκουπιδιῶν τὰ κάρα.

Ὁ δὲ Ρωμᾶνος ὁ μυστικὸς
πρὸς Θεοτόκην ὑμνολογικῶς.

Τρεῖς ἑντεκα, τρεῖς δώδεκα, τρεῖς δεκαπέντε κι' ἔξη,
κακὴ δουλειά, Προθυπουργέ, σ' ὅτ' κόμμα μας θὰ τρέξῃ.

Βλαδιβοστόν καὶ Πορτ-Ἀρθούρ, Ἰάπωνες καὶ Ρῶσοι,
ὁ φίλος ὁ Σιμόπουλος δουλειὰς θὰ μᾶς σκαρώσῃ.

Τριάντα... μὴν ἀγοπορῆς...
σαράντα... σπεῦδ' ἐγκαίρως...
ἀγορεύει κι' ὁ Θεοδώρης,
κι' αὐτὸς ὁ Πήτ ὁ γέρος.

Πενήντα... πάλι συμφοραῖς,
παράτα τῆς Δουκάτες...
ἑξήντα... κοίσεις σοβαραῖς,
ποῦ τοὺς ἀνὰ θεμάταις.

Τσεφού, Σαχλὴν καὶ Σαχλὴν,
ἀφοῖζον δλοὶ μὲ χολήν.
Μὲ συνεντεύξεις καὶ αἰτᾶς καὶ λόγους ἀποστάσαμε...
Κοινοδοτεῖο, Γραμαγᾶτα...
κι' ἀπὸ τὰ νύχια πᾶσαμε,
Πρωθυπουργέ, τὴν γάτα.

Τρεῖς ἑβδομήντα κι' εἰκοσι... γὰρ τὰς συμβάσεις δλοὶ
στοιγγλίζουν σὰν διαβόλοι.
Ὀγδόντα... λέγε τὸ καὶ τό,
πῆραν φαντὰ τὰ τζάκια των...
τρεῖς ἑνενήντα κι' ἑκατό,
φουροτοῦνα σ' ὅτ' μπαλάντα των

Αλακός, Μοῦκδεν καὶ Χαρόμιν... ὅτῃν Μπόρσα πανικός,
 καὶ ἡ στάσις σχολιάζεται τοῦ Σιάη γενικῶς.
 Σκουληκομυρμηγκότροπα... τρέξε ὅτῃν καταιγίδα,
 γὰρ συλλαλητήριο μυρίζει μὲ σανίδα.

Ὁ Θεοτόκης ὁ βροντῶν
 πρὸς τὸν Ρωμάνον ἀπαντῶν.

Τὰ πιστευες ποτὲ καὶ αὐτά;
 τρακός, δώδεκα καὶ ἑφτά,
 καὶ ἔφθασα μὲ τὸ πρῶτο
 κόκκινος σὰν καρότο.

Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διήλεξε νὰ βγάλη συφορέλια
 τώρα ποῦ πῆγα ὅτιους Κορφούς καὶ ἑάπλωσα ὅτι ἀμπέλια,
 γὰρ δὲς καιρὸ ποῦ διήλεξε νὰ βγάλη τὰ λαχεῖα
 τώρα ποῦ πιστενα νὰ βρῶ γαλήνη καὶ ἡσυχία.

Χίλια διακός... μ' ἔσκασε, μὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώση,
 πέδες του νὰ κἀν γρήγορα καὶ νὰ τὴν ἀκυρώση.

Τριάντα τρία καὶ μισό,
 τί κάζο μοῦ σκαρόνει!...
 δέκα χιλιάδες... τὸ φουσῶ
 καὶ ἐκεῖνο δὲν κροῖνει.

Ὁκου, Νοτζοῦ, φιφίλ μαλέρ... πολλὸς καὶ μὸς μὲ τήκει,
 ποῦ τσίχλα δὲν ἐσκότωσα, μήτ' ἓνα κἀν ὀρνύκι.
 Ἐνάμισυ... θὰ τὸν μισῶ...
 βάλε ὅτῃν δρόμισυ μισό,
 δὲν θὰ τὸν λέω πρὶν χροσό.

Σκουληκομυρμηγκότροπα... μ' ἔκοψε μὲς ὅτῃ γλύκα...
 μὲ τοῦτον τὸν Ἀνάργυρο τὸν διάβολό μου βροῖκα.

Ἀγγελία τελευταία,
 δύσβασις ἀκυρωτέα.

Ἐκείνας τὰς ἐθδαίμονας ἡμέρας,
 ὅπου μὲ Στόλου μέλλοντος χιμαῖρας
 ἐσάρωναν τὰ στίφη τῶν Βουλγάρων,
 ἐγύρισε καὶ ὁ Κόντες ἄρον ἄρον.

Τότε συνεκινήθη κάθε λίθος
 καὶ ἐσκόρπιζε σπινθήρας κάθε μάτι,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνέκραξε τὸ πλῆθος:
 ἀκύρωσέ τὴν γρήγορα, Κορφήτη.

Καὶ ἐκεῖνος, ἀκουμβῶντας ὅτῃν Ρωμάνο,
 τὸ θέλημά σας, εἶπε, γεννηθήτω,
 τὴν σύμβασι γαμὰ τί νὰ τὴν κἀνω;
 καὶ ἐφώναξαν: ἐνθὺς ἀκυρωθήτω.

Σὰν ἀληθὴς ἱππότης καὶ σὰν ἥρωας
 πάτης τῆς ἀφιλότιμης τὸ κῶρος.
 Λάβε τὴν, ἀν τὸν νόμον ἐπιμῆς,
 καὶ σχίσε τὴν μὲ δίκαιον θυμὸν,
 τὸ κρῖμα τῆς ἄς πέση καὶ ἐφ' ἡμᾶς
 καὶ ἐφ' ἅπασαν τὴν γενεὰν ἡμῶν.

Ὁ Φασουλῆς τὸ τέρας
 ὅτῃν ἄνδρα τῆς ἡμέρας.

Σιμόπουλε, τὴν σύμβασι βάλετῃν μὲς ὅτῃν μαστέλο
 καὶ κἀνε τὴν μὰ πιαφρά, καὶ ἐγὼ τὸ ρῦζι στέλλω.
 Ἀκύρωσέ τὴν αὐθωρεὶ γὰρ δὲν ἔχει κῶρος,
 πρῶτος τὸ διεσάλπισεν ὁ τῆς «Ἐστίας» Κῶρος.

Ἐλα δικαιολογήσου, καὶ ὅλους τοὺς ἀπίστους πείθε,
 μὰ καὶ ἐμέ, ποῦ μπρὸς σου χάσκω...
 σὺ βαθειᾶς σοφίας πείθε,
 πῶς νὰ κἀνς τέτοιο φιάσκο;

Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει, καὶ ἂν πατήσωμε τὸν νόμο,
 φθάνει μοναχὰ νὰ πάρη τοῦτο τὸ Λαχεῖο δρόμο.
 Τὸ Λαχεῖο, τὸ Λαχεῖο, καὶ ἄς κρεμάσωμε θηλειὰ
 ὅς ὅσους λένε μὲ λαχεῖα πῶς δὲν γίνεται δουλειὰ.

Λεῦτε ψάλλωμεν ἐπαίνους τῆς κακῆς ψυχρῆς των φλάσκας,
 καὶ τὸ κράτος τῆς Ἀλάσκας
 μοναχὰ μὲ τὰ Λαχεῖα θὰ γενῇ βιώσιμο...
 ἄκυρος ἡ σύμβασίς σου, κρῖμα ὅτῃν χαροτόσημο.

Δωρεὰν ἐμίσησάν σε, κῶρ Ἀνάργυρε, καὶ φίλοι
 καὶ ἤλθαν καὶ ἔφησαν τὸ ψάρι ὅτῃν φλογίζοντά σου χεῖλη,
 πλὴν πολὺμήτης καὶ ὅλα σὰν τὸν παῖδα τοῦ Λαέρτου
 μὲ τοὺς λόγους ἐμειδίας καθενὸς μας δημεγέρον.

Ὅλοι σ' ἔκαμαν νὰ χάσης καὶ Παρασκευὴν καὶ Τρίτην,
 μὰ καλὰ νὰ τὰ παθαίνης καὶ ν' ἀκούης συναυλίας,
 ἐπειδὴ μὲ σκύλους ἄλλους καὶ τὸν Γκιρὸν τὸν μακαρίτην
 μοῦ τὸν πέρασες πρὸ χρόνων γὰρ σκυλὶ πολυτελείας.

Ὡ σεῖς, Ρωμηοὶ μου σύγχρονοι καὶ φίλοι συμπολίται,
 λαχεῖα ν' ἀγοράζετε καὶ νὰ μεταπωλήτε.

Καλὴ βεβαίως καὶ ἡ Πατρίς, πολὺ καλὸς καὶ ὁ Στόλος,
 ἐν τοῖς σήμερα πολλοὶ σοῦ λέγουν ἀσυστόλους
 πῶς πρέπει μ' ἐνθουσιασμοῦς νὰ μὴν παρακορώνης,
 μὰ τὴν πατρίδα βοηθῶν καὶ σὺ νὰ σαβουρώνης
 καὶ καὶ τὴν σὰν φρόνιμος νὰ βάζης κατὰ μέρος...
 τοιοῦτοτρόπως πάντοτε καὶ ὁ τῆς πατρίδος ἥρωας
 διατηρεῖται φλογερὸς σὰν σπῖθα μὲς ὅτῃν στάκτη
 καὶ ὁρμῇ σὰν ἑνας χεῖμαρος, ὅπου δὲν βροῖκει φράκτη.

Τοιαῦτα σήμερα καὶ ἐγὼ σὲ λέγω νέτα σκέτα,
 πέρας ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, ποῦ τρώγαμε κροκέτα,
 καὶ ἔντοφιλῶν κόκκινα φοροῦσαμε κασκέτα.

Χωρὶς μικρὰν ὠφέλειαν μήτ' ἐνθουσιασμοῦ,
 μήτε γενναῖον φρόνημα, καὶ φτύσε ὅς ὅλα μέσα,
 σήμερα πρέπει, τζόγαις μου, καὶ ὁ πατριωτισμὸς
 νὰ γίνετ' ἐπιχειρησις, λαχεῖο καὶ προμέσια.